

Fitxa tècnica

Guió Jafar Panahi, Nader Saeivar **Fotografia** Amin Jafari **Interpretació** Behnaz Jafari, Jafar Panahi, Marziyeh Rezaei... **Durada** 100 min **Gènere** Drama **Llengües** Persa, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Una famosa actriu iraniana rep el vídeo inquietant d'una jove demanant la seva ajuda per fugir de la seva família conservadora. Llavors demana al seu amic, el director de cinema Jafar Panahi, que l'ajudi a entendre si es tracta d'una manipulació. Junts, emprenen camí cap al poblet de la noia a les remotes muntanyes del nord-oest, on les tradicions ancestrals continuen regint la vida local. (filmaffinity.com)

Crítica

El viatge de Jafar Panahi al fons de si mateix

El director iranià ofereix una brillant reflexió sobre la ficció com a espai de resistència.

Jafar Panahi espera pacient al cotxe. I s'adorm. Ha viatjat amb l'actriu Behnaz Jafari fins al nord-oest del seu país per intentar ajudar una jove, també actriu, que amenaça de suïcidar-se. Potser ja ho ha fet. El somni del director, que també és actor, és interromput per tres paisans que li ofereixen sostre. Almenys una manta. Ell, amb amabilitat, ho rebutja i segueix dormint. **Tot discorre en pau, amb la càmera incapaç de decidir què és ficció, què documental, què simplement la pell de Panahi.** O del mateix cinema.

3 faces ('*Tres caras*') és l'obra més precisa, lírica i lliure que el director ha fet en anys. Fins ara l'havíem vist convertir-se en argument de la seva pròpia filmografia amb una claredat tan desconcertant com il·luminada. Obligat per les circumstàncies, el 2011 va rodar *Esto no es una película*. Tot transcorria entre casa seva i l'ascensor. **I no obstant això, el que importava era aquest immens fora de camp en el qual cabia el món.** En la següent, *Closed curtain*, la història es tancava a l'interior d'un pis mig habitat, mig abandonat; mig ple, mig buit. De nou, el tancament era una forma de dibuixar el que hi havia més enllà. Exactament igual que a *Taxi Teheran*, on la ciutat quedava retratada a través dels vidres del cotxe.

Empresonat al seu país (en tot ell ja que pateix arrest domiciliari) des del 2010, Panahi ha fet del seu treball l'única forma coherent d'explicar el món, de donar-li sentit. No és tant un exercici de protesta, tot i que també, com un ofici de resistència. I a això s'aplica amb cura en aquest prodigi que es distancia de les cíclics reflexions autorreferents per anar una mica més enllà, **que no és altra cosa que una forma elegant de viatjar més endins.**

Una actriu rep un vídeo de qui podria ser la seva alumna. En ell, la suplicant es lamenta que per culpa de la pobresa, les tradicions mil·lenàries i el simple endarreriment no pot complir amb la seva vocació per a l'escena. No queda més que anar a ajudar-la al més profund de la profunda Iran. El que allí trobaran el director i la intèrpret és un univers càlid i estrofolari de gent tan propera com estranya. I enmig, el cinema aixeca testimoni de l'amarga amabilitat, valgui la contradicció, de tot això.

La càmera gairebé no existeix. Al contrari dels seus treballs precedents, on tot sorgia d'ella i tot es qüestionava a través d'ella, ara és la mateixa realitat la que es deixa assaltar per la necessitat de la ficció. Panahi, de natural gens tràgic, ara s'ofereix com a comediant per accident amb una evidència que desarma. **Tota la pel·lícula discorre somnàmbula entre el perill del suïcidi i la certesa amable d'un te servit a mitja tarda.**

La pel·lícula de fet no vol ser més que viatge. En el sentit radical i ja perdut. Quan ja la mateixa realitat està en perill d'extinció assetjada per un turisme que exigeix "escenaris codificats", que deia Marc Augé, la idea és recuperar l'únic espai verge on la tradició no és viscuda ni com a espectacle ni com a agressió. **I és només el cinema, com de nou ofici de resistents, el que pot ensenyar-lo, sense exhibir-lo.** Dramatitzar-lo sense renunciar a la més elemental riallada.

Jafar Panahi, que no va poder ser a Canes, espera al cotxe. I dorm.

Luis Martínez - elmundo.es

“Tres caras”: premis i seleccions principals

Festival de Canes 2018

Premi al millor guió (Jafar Panahi, Nader Saeivar)

Nominació a la Palma d'Or (Jafar Panahi)

Jafar Panahi

Filmografia com a director

2018 *Se rokh*

2016 *Où en êtes-vous Jafar Panahi?* (curt documental)

2015/III *Taxi Téhéran*

2013 *Pardé*

2011 *Esto no es una película* (documental)

2010 *The Accordion* (curt)

2007 *Untying the Knot* (curt)

2006/I *Fuera de juego*

2003 *Talaye sorkh*

2000 *El círculo*

1997 *Ardekoul* (curt documental)

1997 *El espejo*

1995 *El globo blanco*

1992 *Akharin emtehan* (curt)

1992 *Doust* (curt)

1991 *Kish* (documental)

1988 *Yarali bashlar* (curt documental)

Biografia

Jafar Panahi (Mianeh, Iran, 11 de juliol de 1960) és un director de cinema, un dels més influents de l'anomenada nova onada iranià. El seu treball ha rebut grans elogis tant dels teòrics del cinema com dels crítics de tot el món. Les seves pel·lícules han rebut nombrosos premis entre els quals destaquen el Lleó d'Or al Festival Internacional de Cinema de Venècia, l'Ós d'Or al Festival de Cinema de Berlín, la Càmera d'Or al Festival de Canes i el Lleopard d'Or al Festival de Locarno.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

